KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 20. juli 1999

vedrørende støtte, som Frankrig formodes at have ydet til selskabet Sécuripost

(meddelt under nummer K(1999) 2537)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(1999/676/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER har —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler, og

ud fra følgende betragtninger:

I. Sagsforløb

(1) Førsteinstansrettens dom af 28. september 1995 i sag T-95/94 [1] ophævede Kommissionens beslutning af 31. december 1993, hvorved Kommissionen havde besluttet, at forskellige foranstaltninger vedrørende det franske postvæsens (La Poste) datterselskab, Sécuripost, der arbejder på markedet for sikkerhedstransport af penge, foranstaltninger som havde været genstand for en klage fremsat af Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) og Brink's France SARL (Brink's), ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92). Kommissionen iværksatte en appel til prøvelse af denne dom, og denne appel blev afvist i sin helhed af Domstolen i dom afsagt den 2. april 1998 i sag C367/95P [2]. Domstolen erkendte, at Kommissionens anbringender til støtte for appellen var delvis begrundede. Domstolen konstaterede imidlertid også, at den omtvistede beslutning var behæftet med begrundelsesmangler, som i sig selv var tilstrækkelige til at begrunde ophævelsen af den omtvistede beslutning.

(2) Det skal erindres, at sagsøgerne i første instans (Sytraval og Brink's) ikke deltog i retsforhandlingerne i appelsagen.

(3) Den i nærværende beslutning omhandlede sag tager sige på de foranstaltninger, som den franske stat, direkte eller gennem postvæsenet, traf til fordel for selskabet Sécuripost, inden selskabet blev privatiseret ifølge den franske regerings tilladelse i 1993. Førsteinstansrettens dom ophævede på grund af manglende eller ufyldestgørende begrundelse Kommissionens beslutning af 31. december 1993 om, at der ikke var tale om statsstøtte. Kommissionen indledte derfor proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, (tidligere artikel 93, stk. 2) over for de ovenfor omhandlede foranstaltninger med henblik på at vurdere foranstaltningerne på baggrund af traktatens artikel 87 og 88 og undersøge deres eventuelle forenelighed med fællesmarkedet.

(4) Beslutningen om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [3] den 22. oktober 1996 med opfordring til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden en måned fra offentliggørelsen at fremsætte deres bemærkninger til de pågældende støtteforanstaltninger.

(5) Kommissionen opfordrede i beslutningen om procedurens indledning de franske myndigheder til bl.a. at tilvejebringe alle oplysninger om de forhold, Retten havde fremdraget, samt til at sende alle andre oplysninger og bemærkninger, den måtte finde nyttige på baggrund af Sytraval-dommen, således at Kommissionen kunne vurdere de pågældende foranstaltninger ud fra traktatens artikel 87 og 88.

(6) Ved brev af 26. juni 1996 underrettede Kommissionen de franske myndigheder om sin beslutning om at indlede proceduren. De franske myndigheder fremsendte ved brev af 12. september 1996 Kommissionen et notat indeholdende en række oplysninger om de punkter, Kommissionen havde anført i indledningsskrivelsen. På Kommissionens anmodning blev der tilvejebragt yderligere oplysninger i forskellige breve. Kommissionen modtog det seneste af disse breve den 28. oktober 1998.

(7) Klagerne har ikke deltaget i proceduren og har ikke fremsat nogen bemærkninger. Ingen andre interesserede og heller ingen andre medlemsstater, bortset fra Frankrig, har fremsat bemærkninger.

---

[1] Sml. 1995 II, s. 2651.
[2] Sml. 1998 I, s. 1719.
[3] EFT 311 af 22.10.1996, s. 12.

II. **De pågældende foranstaltninger**

(8) De i Førsteinstansrettens dom anfægtede punkter i Kommissionens beslutning af 31. december 1993 vedrører følgende foranstaltninger:

a) *Udstationering af tjenestemænd i Sécuripost*

(9) Retten anlagde den betragtning, at det, at tjenestemænd, der af postvæsenet er udstationeret i Sécuripost, til enhver tid kan genindtræde i den forvaltning, de kommer fra, hvis det viser sig nødvendigt at nedskære personalet i den virksomhed, hvor de er udstationeret, uden at denne så skal betale en afskedigelsesgodtgørelse, udgør et klagepunkt, Kommissionen ikke har taget stilling til, hvilket vil sige, at der mangler begrundelse.

b) *Manglende bidrag fra Sécuripost til arbejdsløshedskasserne*

(10) Retten konkluderede, at begrundelsen for den anfægtede beslutning på dette punkt er mangelfuld, for så vidt som Kommissionen erkender, at »der ikke skal betales noget bidrag til arbejdsløshedskasserne i forbindelse med ansættelse af udstationerede tjenestemænd, eftersom deres vedtægt sikrer dem beskæftigelse«. Ved ikke at forklare, hvorfor disse vilkår, som er forskellige fra de vilkår, der gælder Sécuriposts konkurrenter, ikke udgør støtte, begik Kommissionen således en begrundelsesmangel.

c) *Tilrådighedsstillelse af lokaler*

(11) Retten konstaterede, at Sécuriposts lokaler stilles til rådighed som led inden for rammerne af en lejekontrakt med særlige opsigelsesvilkår, og at Kommissionen ikke i sin beslutning har givet nogen oplysninger om, hvilke priser der effektivt betales af Sécuripost, og hvilke der må betales af Sécuriposts konkurrenter for lignende lokaler. Kommissionen havde således ikke sammenholdt den faktiske leje, der blev forlangt af Sécuripost, med de lejer, som konkurrenterne må betale for tilsvarende lokaler, hvilket efter Domstolens opfattelse udgør et åbenbart fejlagtigt skøn.

d) *Vedligeholdelse af Sécuriposts køretøjer gennem SNAG*

(12) Retten mente, at den kendsgerning, at SNAG — postvæsenets værksteder — benytter en faktureringsordning, der svarer til den, der gælder for private værksteder, ikke giver tilstrækkeligt belæg for at udelukke tilstedeværelse af statsstøtte som omhandlet i traktaten.

(13) Retten bebrejder Kommissionen, at den ikke har undersøgt »om de tariffer, der anvendes, kunne afsløre, om der var tale om statsstøtte eller ej«. I dommen kræves det, at der på dette punkt foretages en sammenligning mellem SNAG's tariffer og de tariffer, der anvendes af private værksteder for lignende ydelser. Domstolen bekræftede Førsteinstansrettens opfattelse ved også at vurdere, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i et åbenbart fejlagtigt skøn.

e) *Ydelse af et lån på 15 000 000 FRF til Sécuripost for 1989*

(14) Retten anlagde den betragtning, at det ikke er tilstrækkelig begrundelse, at Kommissionen konstaterer, at dette beløb er bevilget som led i en aftale mellem selskaberne i Sofipost-koncernen, og at den anvendte rentesats svarer til bankrenten forhøjet med et halvt procentpoint.

(15) Førsteinstansretten anførte, at »det, at der er tale om en transaktion, der betales for, ikke er tilstrækkeligt belæg for, at der ikke er tale om statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92, eftersom en sådan transaktion, der betales for, stadig kan være foretaget til en sats, der udgør en særlig fordel for Sécuripost i forhold til konkurrenterne«.

(16) Kommissionen burde derfor have undersøgt, om rentesatsen svarede til markedsrentesatsen, hvorfor den ved ikke at foretage en sådan undersøgelse efter Domstolens opfattelse havde gjort sig skyldig i et åbenbart fejlagtigt skøn.

f) *Sécuriposts priser over for postvæsenet*

(17) Retten bebrejdede Kommissionen, at den »alene har sammenholdt priserne for henholdsvis en transport for postvæsenet og en transport for Casino, udelukkende på grundlag af oplysninger vedrørende 1993 uden dog at angive, hvorfor priserne måtte anses for berettigede, eller disses størrelse. (...) Det bemærkes endvidere, at Sécuriposts priser over for postvæsenet udviste et kontinuerligt fald fra 1987 til og med 1993, jf. navnlig rammeaftalen af 30. september 1987 om forholdet mellem postvæsenet og Sécuripost, hvilket gør de af sagsøgerne nævnte forskelle endnu mere udtalte«. »I mangel af nærmere angivelser vedrørende Sécuriposts priser over for henholdsvis postvæsenet og andre kunder i årene 1987, 1988, 1989, 1990, 1991 og 1992 finder Retten, at den ikke er i besiddelse af oplysninger, som kan gøre det muligt for den at foretage den fornødne prøvelse af spørgsmålet om den anfægtede afgørelses retmæssighed (...)«. Domstolen bekræftede Førsteinstansrettens opfattelse ved også at anlægge den betragtning, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i et åbenbart fejlagtigt skøn.

III. **Yderligere oplysninger tilvejebragt af de franske myndigheder**

a) *Udstationering af tjenestemænd i Sécuripost*

(18) De franske myndigheder fastholder foreløbigt, at ansættelse af tjenestemænd fra 1988 til 1991 har medført meromkostninger til et samlet beløb på [...] i forhold til de omkostninger, der ville have været forbundet med udelukkende at benytte overenskomstansat personale. Dette skyldes de meget højere lønninger for udstationerede tjenestemænd i forhold til kontraktansat personale (f.eks. udgjorde den gennemsnitlige månedsløn ekskl. arbejdsgiverbidrag for Sécuriposts tjenestemandsansatte pengetransportpersonale i 1990 [...] pr. person mod [...] pr. person for Sécuriposts kontraktansatte pengetransportpersonale).

(19) Med hensyn til omkostningerne i tilknytning til genindtrædelsen af de posttjenestemænd, som var udstationeret hos Sécuripost, i deres oprindelige tjeneste anfører de franske myndigheder, at Sécuripost ved genindtrædelsen skulle betale de pågældende tjenestemænd en genindtrædelsesgodtgørelse med betegnelsen godtgørelse for utidig afbrydelse af udstationering. Godtgørelsen skal opveje lønforskellen for den genindtrådte tjenestemand i perioden fra den faktiske genindtræden til den oprindeligt planlagte dato for udstationeringens ophør i forhold til den aflønning, den pågældende ville have haft, hvis han var forblevet udstationeret hos Sécuripost til nævnte dato. De posttjenestemænd, der var udstationeret hos Sécuripost (for en varighed på fem år) modtog højere lønninger under deres udstationering, hvorfor Sécuriposts opsigelse gav anledning til en godtgørelse for utidig opsigelse af disse mere gunstige betingelser.

(20) Den udbetalte godtgørelse, beregnet på grundlag af en aftale forhandlet med fagforeningerne i forbindelse med beskæftigelsesplanen, beløb sig til mellem [...] og [...] pr. genindtrådt tjenestemand afhængigt af genindtrædelsestidspunktet. Godtgørelsen beløb sig gennemsnitligt til [...] pr. genindtrådt tjenestemand.

(21) Hvis Sécuripost ikke havde afskediget tjenestemændene, som derefter genindtrådte i postvæsenets tjeneste, men derimod havde afskediget overenskomstansat personale, ville selskabet have skullet udbetale afskedigelsesgodtgørelser til de pågældende. De franske myndigheder burde have beregnet den teoretiske afskedigelsesgodtgørelse, som Sécuripost skulle have udbetalt til afskediget overenskomstansat personale. Denne godtgørelse ville skulle beregnes på grundlag af de gældende regler for Sécuripost, dvs. overenskomsten for transportområdet og Sécuriposts beskæftigelsesplan. På grundlag af gennemsnitslønnen for en tjenestemand ansat hos Sécuripost og reglerne i overenskomsten for transportområdet, ville afskedigelsesgodtgørelsen for en overenskomstansat have udgjort [...]. Samlet udbetalte Sécuripost [...] til 235 genindtrådte tjenestemænd indtil den 30. juni 1991, hvorimod det samlede beløb for afskedigelsesgodtgørelser, som Sécuripost skulle have udbetalt til overenskomstansat personale aflønnet i samme størrelsesorden, ville have været [...] x 235, hvilket giver et resultat på [...]. Det fremgår af ovenstående, at Sécuriposts omkostninger i forbindelse med tjenestemændenes genindtræden er højere end de omkostninger, der ville have været forbundet med afskedigelsesgodtgørelser til overenskomstansat personale.

(22) De franske myndigheder understreger endvidere, at beregningen af de afskedigelsesgodtgørelser, som Sécuripost skulle have udbetalt til overenskomstansat personale, er foretaget på grundlag af de udstationerede tjenestemænds lønninger, og at beløbet, arbejdsmarkedets vilkår taget i betragtning, ville have været langt mindre, hvis beregningen havde været baseret på et lavere lønniveau svarende til de faktiske lønforhold for privatansatte.

b) *Manglende bidrag til arbejdsløshedskasserne*

(23) De franske myndigheder har bekræftet, at Sécuripost ikke skulle bidrage til arbejdsløshedskasserne for de udstationerede tjenestemænd, da de vedtægtsmæssigt var sikret beskæftigelse. De franske myndigheder har derimod anført, at de udstationerede tjenestemænd generelt er omfattet af socialbidrag til en højere sats end privat lønpersonale, idet forskellen i arbejdsgiverbidrag for førstnævnte og sidstnævnte har bevæget sig fra 1,31 % i 1988 til 7,47 % i 1992. Især er den procentdel, hvormed tjenestemændene bidrager til deres pensionsordning, som svarer til lønmodtagernes pensionsbidrag, meget højere end den procentdel, der gælder for overenskomstansatte.

(24) De samlede meromkostninger i form af arbejdsgiverbidrag i tilknytning til beskæftigelsen af tjenestemænd beregner de franske myndigheder til [...] for tidsrummet 1988 til 1991.

c) *Tilrådighedsstillelse af lokaler*

(25) De franske myndigheder har tilvejebragt nærmere oplysninger om de vilkår, på hvilke Sécuripost havde kunnet leje samtlige eller nogle af sine lokaler af postvæsenet mellem 1988 og 1992.

(26) Først og fremmest synes Sécuriposts leje af postvæsenets lokaler at være en overgangsløsning, idet Sécuripost hurtigt forsøgte at finde andre lokaler end de af postvæsenet udlejede. Blandt de lejede lokaler, som Sécuripost anvendte, udgjorde andelen af lokaler lejet af postvæsenet i 1988 93 % af de samlede lejede arealer, hvorimod andelen i 1992 ikke udgjorde mere end 7 %. De franske myndigheder forklarer Sécuriposts hurtige udflytning af de lokaler, der var udlejet af postvæsenet, med, at lokalerne generelt ikke svarede til behovet i forbindelse med Sécuriposts særlige aktiviteter.

(27) De franske myndigheder bemærker især, at gennemsnitsarealet for postvæsenets lokaler var meget beskedent (62 m^2 i 1988), hvorimod de lokaler, som Sécuripost efterfølgende lejede i den private sektor arealmæssigt var betydeligt større (324 m^2 i gennemsnit i 1992). De bemærker endvidere, at lokalerne generelt var utidssvarende og uegnede til Sécuriposts behov. De franske myndigheder har i flere konkrete tilfælde vist, at Sécuripost havde lejet lokaler af postvæsenet, som helt klart var uegnede, på grund af deres størrelse, placering eller indretning.

(28) De franske myndigheder har ligeledes anført, at de lokaler, som postvæsenet havde udlejet til Sécuripost, var statsejendom og derfor skulle udlejes efter de specifikke regler, der gælder for statsejendom. Som følge heraf fik Sécuripost navnlig kun tilladelse til at anvende postvæsenets lokaler på midlertidige og opsigelige vilkår. Lejen for anvendelse af statsejendom reguleres af Økonomi- og Finansministeriet og beregnes ved brug af en fast sats, der fastlægges i forhold til lejeværdien for tilsvarende privat ejendom, og en variabel sats, der fastlægges i forhold til den særlige fordel, som brugeren nyder ved anvendelsen.

(29) Med hensyn til de lokaler, som postvæsenet udlejede til Sécuripost, blev lejen fastlagt efter aftale mellem postvæsenet og Sécuripost. Da sagen går længere tid tilbage, har de franske myndigheder ikke været i stand til at genfinde samtlige lejekontrakter, der blev indgået mellem postvæsenet og Sécuripost i løbet af den pågældende periode. De har dog kunnet tilvejebringe yderligere oplysninger om lejebeløbene for 43 lokaler ligeligt fordelt på hele det franske område.

(30) De franske myndigheder har på grundlag af dette udvalg af lejebeløb, som Sécuripost har betalt til postvæsenet, forsøgt at foretage en sammenligning med de beløb, som Sécuripost skulle have betalt for tilsvarende ejendomme på det private marked. Sammenligningen er baseret på »Cote annuelle des valeurs vénales immobilières« fra 1. januar 1988 [4]. Denne oversigt over lejeværdier giver for hver enkelt fransk by en værdiskala over huslejer for nye og ældre ejendomme, renoverede og ikkerenoverede. I oversigten indgår også en udjævningskoefficient for at fastlægge lejeværdien af en række typer ejendomme (garager, parkeringspladser osv.). Fra den lejeværdi, der kunne fastlægges i henhold til Callon-skalaen for de ejendomme, postvæsenet udlejede til Sécuripost, har de franske myndigheder derefter fratrukket 25 %; De franske myndigheder har forklaret, at en sådan lejenedsættelse er sædvanlig praksis på ejendomsmarkedet, når det drejer sig om en midlertidig lejekontrakt. Det fremgår af de oplysninger, som de franske myndigheder har tilvejebragt, at når lejen for de til Sécuripost udlejede ejendomme fastlægges i henhold til Callon-skalaen og derefter nedsættes med 25 % af hensyn til lejekontrakternes midlertidige karakter, ville markedsprisen for de pågældende 43 lokaler generelt være noget nær den samme som den leje, Sécuripost har betalt.

d) *Vedligeholdelse af Sécuriposts køretøjer gennem SNAG*

(31) De franske myndigheder har bekræftet, at SNAG's fakturering for reparationer og vedligeholdelse af Sécuriposts lastbiler var baseret på de priser, der sædvanligvis praktiseredes af forhandlernettet for Renault Véhicules Industriels (RVI), såvel timesatser som faktureret tidsforbrug. Med hensyn til satserne har de franske myndigheder foretaget en sammenligning på basis af referencesatserne for fakturering af arbejdskraft til reparation og vedligeholdelse af lastbiler, som de anvendes af 25 større værksteder i Frankrig (f.eks. i Paris, Bordeaux og Orléans). Referencesatserne anvendes af hele sektoren for vedligeholdelse og reparation af lastbiler i Frankrig, også i den private sektor. Det fremgår af de oplysninger, som de franske myndigheder har tilvejebragt, at SNAG i perioden 1988 til 1992 har faktureret Sécuripost til gennemsnitssatser, der ikke i væsentlig grand afviger fra de satser, som RVI har faktureret til sine egne kunder.

e) *Forskud på 15 000 000 FRF til Sécuripost for regnskabsåret 1989*

(32) De franske myndigheder har forklaret, at Sofipost, postvæsenets holdingselskab, har ydet Sécuripost et lån på 15 000 000 FRF. Det drejer sig om et kortfristet lån for perioden 21. december 1989 til 23. oktober 1990. Rentesatsen var som følger:

— i 1989 PIBOR [5] (3 mdr.) forhøjet med 0,55 procentpoint, svarende til 11,36 %.

— i 1990 PIBOR (3 mdr.) forhøjet med 0,60 procentpoint, svarende til 10,96 %.

(33) Denne rente er højere end Sofiposts omkostninger ved finansiering uden for koncernen (dvs. højere end den refinansieringsrente Sofipost betaler bankerne, hvilket betyder, at Sofipost har opnået en fortjenstmargen ved udlån til sit datterselskab på de pågældende vilkår) og højere end den sædvanlige gennemsnitsrente, der praktiseres af en række større franske industri- og handelskoncerner ved långivning internt i koncernen. De franske myndigheder har anført, at det fremgår af de særlige revisorberetninger til en række franske koncerners regnskaber for 1989, at intern långivning er almindelig praksis. Det fremgår ligeledes, at der er store forskelle mellem de rentesatser, der praktiseres i de forskellige koncerner (f.eks. 5 % hos Eurocom og 15,34 % hos BSN). For en række koncerners vedkommende påløber lånene ikke nogen rente, eller rentesatsen afhænger af det låntagende datterselskabs

[4] Editions Callon, 1988.

[5] PIBOR (Paris Inter-Bank Offered Rate) er pengemarkedsrenten, dvs. den årlige rente, til hvilken bankerne er villige til at låne til hinanden for en periode på tre måneder. PIBOR beregnes dagligt af Association Française de Banques som det matematiske gennemsnit af de rentesatser, der opgives af 14 repræsentative pengeinstitutter på Parismarkedet.

resultater. Rentesatsen i forbindelse med Sécuriposts lån ligger således i den øvre ende af de rentesatser, der kunne observeres i 1989 for koncernlån.

f) *Sécuriposts priser over for postvæsenet*

(34) De franske myndigheder har bekræftet, at Casino er den eneste af Sécuriposts kunder, der kan sammenlignes med postvæsenet, da begge disse kunder udviser en stor spredning af transporterne på det nationale område. De franske myndigheder har tilvejebragt en detaljeret sammenligning mellem de anvendte priser over for henholdsvis postvæsenet og Casino. Sammenligningen er foretaget for året 1993, da aftalen med Casino blev indgået i juni 1992 efter licitation.

(35) De franske myndigheder har ligeledes præciseret, at de priser, der blev faktureret postvæsenet, i modsætning til Førsteinstansrettens antagelser, ikke var kontinuerligt faldende, men at priserne for 1993, gældende siden 1. januar 1992, var højere end de priser, der havde været anvendt siden maj 1989. En sammenligning på grundlag af priserne for 1993 kunne derfor kun føre til en yderligere understregning af en eventuel prisforskel mellem Sécuriposts priser over for postvæsenet og markedspriserne i perioden 1989-1993.

(36) Før stigningen i 1989 var Sécuriposts priser over for postvæsenet faldet mellem 1987 og 1989. De franske myndigheder har imidlertid anført, at Sécuripost før 1989 ikke havde nogen private kunder, og at det derfor først er fra og med 1990, at Sécuripost fik en omsætning af betydning med de private kunder. De franske myndigheder har endvidere meddelt Kommissionen priserne for de enkelte transporter, som Sécuripost har foretaget for andre større kunder end postvæsenet (og Casino) mellem 1990 og 1992. Disse kunder kategoriseres efter geografisk placering (byzone, randområde, landområde) for at gøre det muligt at foretage en sammenligning med prispraksis over for postvæsenet.

(37) Prisfastsættelsen over for postvæsenet og over for Casino er ikke identisk. Med hensyn til postvæsenet indførte Sécuripost et prisfastsættelsessystem med points for at nå til en prisdifferentiering efter geografisk område (byzone, randområde, landområde). Kontrakten med Casino er derimod indgået på grundlag af en udjævnet landsdækkende pris på 163 FRF pr. transport i 1993.

(38) For at kunne foretage en relevant sammenligning af priserne over for de to kunder, er priserne over for postvæsenet blevet overført på Casinos transportstrukturer. Herved opstår en pris på 180,61 FRF pr. transport, hvorimod Sécuriposts udjævnede landsdækkende pris over for Casino er 163 FRF. Denne (fiktive) anvendelse af de til postvæsenet fakturerede priser ville for Casino resultere i en prisforøgelse på 17,61 FRF pr. transport.

(39) De franske myndigheder vurderer imidlertid denne forskel på 17,61 FRF (svarende til ca. 11 % af Casinoprisen) for yderst berettiget på grund af de meromkostninger, der er forbundet med postvæsenets specifikke krav til Sécuriposts ydelser.

(40) Rent teknisk kan der stilles fire slags krav til en pengetransport, nemlig tidsforbrug på ruten (som afhænger af opsamlingsstedets geografiske beliggenhed i forhold til centrallageret og af de trafikale forhold), sikkerhedskrav (antal medarbejdere og deres kvalifikationer samt varevognstype), driftskrav (f.eks. national geografisk transport til den franske centralbank) og andre krav (f.eks. stedernes lukketider og dækning).

(41) De franske myndigheder har undersøgt og sammenholdt Sécuriposts kontrakter med henholdsvis postvæsenet og Casino i lyset af ovennævnte krav.

(42) Med hensyn til tidsforbruget på ruterne har de franske myndigheder forklaret, at ruterne gennemsnitligt var på 9,91 km for transporterne for postvæsenet og på 5,08 km for transporterne for Casino. Beregninger på grundlag af en standardtid på hvert punkt på ruterne og varevognenes gennemsnitsfart i byzoner, randområder og landområder, giver et antal rutepunkter pr. time på 3,4 for postvæsenets vedkommende mod 4,9 for Casino-transporternes vedkommende.

(43) Sikkerhedsmæssigt stillede postvæsenet krav, som ikke indgik i kontrakterne med Casino. Blandt de vigtigste var krav om tremandshold [6], specifikke procedurer for adgang til postvæsenets områder, indkørselsprocedurer og procedurer for radiokommunikation. De franske myndigheder har imidlertid ikke kunnet sætte tal på konsekvenserne af disse krav.

(44) Driftsmæssigt stillede postvæsenet krav om kompleks rutelægning, ligesom ventetiderne på posthusene ofte kunne være lange og ikke nødvendigvis blev faktureret. En standardkontrakt som den, der blev indgået med Casino, indeholdt derimod bestemmelser om systematisk fakturering, når ventetiden oversteg 10 minutter.

[6] De franske myndigheder har præciseret, at tremandshold er obligatorisk for alle pengetransporter over 200 000 FRF i henhold til et dekret af 13. juli 1979. Postvæsenet har i sit interne reglement indført en lavere tærskel, nemlig først 50 000 FRF, senere forhøjet til 100 000 FRF.

Det skal i denne henseende erindres, at de ikke-disponible tider for postvæsenet var 130 minutter og for Casino 30 minutter. Ud af en normaldag på 8 timer ville en varevogn i postrute derfor kun have 5 timer og 50 minutter til rådighed til de fakturerede ruter, hvorimod en varevogn på en traditionel rute af Casino-typen ville have 7 timer og 30 minutter til rådighed.

(45) Øvrige krav var forpligtelse til national dækning og lange betalingsfrister, hvorimod privatkunderne overholdt de sædvanlige markedsbetingelser. De franske myndigheder har ikke kvantificeret disse øvrige krav.

(46) Det fremgår af ovenstående, at Sécuriposts antal mulige transporter pr. dag i betragtning af udelukkende tids- og driftskrav for postvæsenet var 19,8 (5 timer og 50 minutter x 3,40) og for Casino var 36,75 (7 timer og 30 minutter x 4,9). Det mulige antal transporter pr. dag for Casino var således 85 % højere end det mulige antal transporter pr. dag for postvæsenet. Det gennemsnitsbeløb, som Sécuripost fakturerede postvæsenet, korrigeret for postvæsenets geografiske etableringssteder, var endvidere på 264 FRF mod den nationalt udjævnede pris på 163 FRF, som blev faktureret Casino. Ved at gange antallet af transporter pr. dag med den fakturerede pris pr. transport opnås dagsindtjeningen for en varevogn i drift for postvæsenet, nemlig 5 227 FRF (264 FRF x 19,8), hvorimod en varevogn i rute for Casino i gennemsnit ville kunne indtjene 5 990 FRF (163 FRF x 36,75). Det følger heraf, at Sécuripost ikke har overfaktureret sine ydelser til postvæsenet i forhold til en lignende kunde som Casino, når der tages hensyn til de specifikke krav, som postvæsenet stillede til sine pengetransporter, endog selv når kun en del af disse krav tages i betragtning.

IV. **Vurdering**

(47) Kommissionen har undersøgt de yderligere elementer og oplysninger, som de franske myndigheder har tilvejebragt. Kommissionen har ligeledes foretaget en række særlige undersøgelser af en række punkter. På denne baggrund vurderer Kommissionen, at de pågældende foranstaltninger ikke udgør statsstøtte efter traktatens artikel 87.

(48) Især er det Kommissionens opfattelse, at anvendelsen af udstationerede tjenestemænd ikke har betydet nogen fordel for Sécuripost. De udstationerede tjenestemænds genindtræden i postvæsenets tjeneste har ikke givet Sécuripost nogen fordel, da den godtgørelse, der blev udbetalt til de pågældende i forbindelse med deres utidige genindtræden, er højere end det beløb, der skulle have været udbetalt som afskedigelsesgodtgørelse, hvis disse medarbejdere var blevet ansat af virksomheden som lønmodtagere på overenskomstbetingelser, dette endog uden at tage sådannes lavere aflønning i forhold til tjenestemændenes i betragtning, idet afskedigelsesgodtgørelser beregnes på grundlag af lønningerne. Den sammenligning, som de franske myndigheder har foretaget af arbejdsgiverbidragene for henholdsvis overenskomstansatte lønmodtagere og tjenestemænd, viser endvidere, at anvendelsen af tjenestemænd langt fra udgør statsstøtte, men har medført meromkostninger for Sécuripost.

(49) De meddelte oplysninger om de huslejer, som Sécuripost har betalt for 43 lokaler fordelt på det franske område, viser, at disse lejebeløb generelt svarer til og i gennemsnit er højere end markedspriserne i betragtning af lejenedslaget begrundet i opsigelsesvilkårene i lejeaftalerne mellem postvæsenet og Sécuripost. Det udvalg på 43 lokaler, som de franske myndigheder har anvendt i beregningen, udgør et samlet areal på 3 170 m^2, svarende til 35 % (af arealet) af samtlige de lokaler, som Sécuripost havde lejet af postvæsenet i 1988. Dette udvalg af lokaler viser, at gennemsnitslejen for de lokaler, som Sécuripost havde lejet af postvæsenet, var på [...] pr m^2 i 1988 [7].Når disse lokalers markedsværdi vurderes på grundlag af Callon-skalaen for hver af de enkelte ejendommes vedkommende og i betragtning af lejenedslaget begrundet i opsigelsesvilkårene i lejekontrakterne mellem Sécuripost og Postvæsenet, opnås en markedsværdi på [...] pr. m^2 i 1988, hvilket er lavere end den gennemsnitsleje, som Sécuripost betalte for samme lokaler.

(50) Kommissionen har ladet foretage en sagkyndig vurdering for at efterprøve, om lejenedslaget faktisk var berettiget. Det fremgår først og fremmest af vurderingsrapporten, at ejendommene nødvendigvis, da det drejer sig om statsejendom, som postvæsenet udlejede til Sécuripost, skulle udlejes på opsigelige og midlertidige kontraktvilkår. Den sagkyndige vurdering konkluderer ligeledes, at selv om lejekontrakternes opsigelige og midlertidige vilkår ikke nødvendigvis og systematisk medfører et nedslag i lejen i forhold til markedsprisen, er det »sædvanlig praksis, at midlertidig og opsigelig udlejning på det private marked ledsages af nedsatte huslejer«.

(51) Derfor synes de franske myndigheder på korrekt vis at have påvist, at Sécuripost huslejebetalinger til postvæsenet for 43 af de lejede lokaler var i overensstemmelse med de lejede ejendommes markedsværdi. Da dette udvalg af lokaler er ligeligt fordelt på hele det franske område og udgør en betydelig andel af samtlige de lokaler, som Sécuripost mellem 1988 og 1992 lejede af postvæsenet, mener Kommissionen, at de franske myndigheder i tilstrækkeligt omfang har begrundet, at Sécuripost huslejebetalinger til postvæsenet var i overensstemmelse med de lejede ejendommes markedsværdi, hvorfor de ikke udgør statsstøtte.

[7] Dette blev valgt som referenceår, fordi Sécuripost (som nævnt ovenfor) ret hurtigt efter 1988 valgte at flytte fra de lokaler, der var udlejet af postvæsenet.

(52) Med hensyn til køretøjernes vedligeholdelse mener Kommissionen, at sammenligningen med RVI's tariffer er relevant. RVI's værkstedsnet danner reference på markedet på grund af nettets udbredelse og markedsandele [8]. Kommissionen har foretaget en statistisk sammenligning af SNAG's priser for køretøjernes vedligeholdelse og de priser, RVI normalt praktiserer. Generelt ligger de undersøgte priser samlet, på hele det franske område, meget tæt på hinanden: på nationalt plan og gennemsnitligt overstiger forskellen mellem de praktiserede priser ikke på noget tidspunkt 4 % i løbet af den undersøgte periode. To af de anvendte referencesatser ligger i gennemsnit mellem 1988 og 1993 en smule lavere for SNAG's vedkommende i forhold til RVI, uden dog at forskellen overstiger 1,5 %, og den tredje anvendte sats ligger derimod en smule højere for SNAG's vedkommende i forhold til RVI (forskel på 1,65 %). Disse forskelle i satser er uden betydning i praksis og er lavere end den statistiske spredning, der kunne konstateres, og Kommissionen mener derfor, at SNAG's fakturering for vedligeholdelsen af Sécuriposts køretøjer er foretaget til markedspriser og dermed ikke udgør statsstøtte.

(53) Kommissionen mener, at vilkårene for lånet på 15 mio. FRF er i overensstemmelse med de sædvanlige vilkår, der gælder for handelsforbindelser mellem et moderselskab og et datterselskab inden for samme koncern i den private sektor. Lånets rentesats er både højere end PIBOR og Sofiposts finansieringsomkostninger uden for koncernen. Sécuripost har derfor betalt en margen til postvæsenets holdingselskab. Rentesatsen ligger endvidere i den øvre ende af de koncerninterne lånesatser, som kan konstateres i revisiorernes årsberetninger for 1989. Sofiposts adfærd kan således sammenlignes med et privat holdingselskabs adfærd på markedsvilkår.

(54) Med hensyn til priserne mener Kommissionen, at sammenligningen med Casino er den eneste, der er relevant. Sécuripost havde ikke forud for 1992 andre kunder, som kan sammenlignes med postvæsenet for så vidt angår transporternes geografiske spredning. 1993-tarifferne blev endvidere anvendt forsigtigt, da de var steget i forhold til den forudgående periode (1989-1992). En sammenligning på grundlag af priserne for 1993 kunne derfor kun føre til en yderligere understregning af en eventuel prisforskel mellem Sécuriposts priser over for postvæsenet og markedspriserne i perioden 1990-1993. Kommissionen mener, at den talmæssige sammenligning, som de franske myndigheder har foretaget under hensyntagen til kun en del af kravene, har påvist, at de priser, som Sécuripost mellem 1990 og 1993 praktiserede over for moderselskabet, ikke var overdrevent høje, men kunne sammenlignes med de priser, der praktiseredes over for andre kunder, især i betragtning af de nævnte krav. Postvæsenets krav og de tilsvarende priser skaber grundlaget for en daglig indtjening pr. varevogn, der er lavere end den indtjening, der blev skabt med Casino. Analysen af Sécuriposts priser mellem 1990 og 1992 over for andre kunder end Casino viser ligeledes, at priserne over for postvæsenet ikke var overdrevent høje. Hvis den geografiske struktur var tilsvarende, fremgår det, at priserne over for postvæsenet i gennemsnit i løbet af perioden 1990-1992 kun var 0,4 % højere end prisen over for disse kunder. Sécuripost har derfor ikke modtaget statsstøtte i forbindelse med sin fakturering af transporter for postvæsenet mellem maj måned 1990 og 1993.

(55) For så vidt angår årene 1987-1989 havde Sécuripost dengang ikke nogen omsætning af betydning med andre kunder end postvæsenet, og de franske myndigheder har ikke været i stand til at tilvejebringe en sammenligning mellem markedspriserne og Sécuriposts priser over for postvæsenet. På grundlag af de priser, som de franske myndigheder har oplyst vedrørende de andre kunder end postvæsenet i perioden 1990-1992, har Kommissionen imidlertid foretaget en ekstrapolering af markedspriserne for 1987-1989. Med en tilsvarende geografisk struktur som transporterne for postvæsenet fører en sådan ekstrapolering til en estimeret markedspris på ca. 248 FRF pr. transport. Denne estimerede pris er ikke direkte sammenlignelig med Sécuriposts pris over for postvæsenet, da den er ekstrapoleret på grundlag af priser, der anvendtes mellem 1990 og 1992 over for kunder, hvis geografiske placering var mere begrænset end postvæsenets. Hertil kommer, at for så vidt som denne estimerede pris fremkommer på grundlag af en ekstrapolering over perioden 1987-1989 af markedspriserne på grundlag af Sécuriposts priser over for selskabets andre kunder end postvæsenet mellem 1990 og 1992, vil en analyse af de årlige forskelle mellem denne ekstrapolerede pris og prisen over for postvæsenet ikke være relevant. Kun en analyse af den gennemsnitlige forskel konstateret i løbet af perioden 1987-1992 mellem den pris (ekstrapoleret eller faktisk), der praktiseredes over for andre kunder end postvæsenet, og de priser, der praktiseredes over for postvæsenet, kan lede til gyldige konklusioner. Den gennemsnitlige forskel i løbet af perioden 1987-1992 mellem de priser (ekstrapolerede eller faktiske), som Sécuripost praktiserede over for andre kunder end postvæsenet, og de priser, der praktiseredes over for postvæsenet, udgør ca. 5 %. I betragtning af de specifikke krav, der blev stillet til transporter for postvæsenet, forekommer denne forskel ikke overdreven. Kommissionen mener derfor, at det prisniveau, som Sécuripost praktiserede over for postvæsenet mellem 1987 og 1989 ikke udgjorde statsstøtte —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De foranstaltninger vedrørende Sécuripost, som lå til grund for Kommissionens beslutning om at indlede proceduren [9], nemlig udstationering af posttjenestemænd til Sécuripost,

[8] Jf. statistikker fra 1992 fra Syndicat des constructeurs français d'automobiles, DAFSA-undersøgelsen fra april 1994 og tidsskriftet »Transport Magazine« fra juni 1996.

[9] EFT C 311 af 22.10.1996, s. 12.

manglende bidrag fra Sécuripost til arbejdsløshedskasserne, postvæsenets tilrådighedsstillelse af lokaler for Sécuripost, vedligeholdelse af Sécuriposts køretøjer foretaget af Service National des Ateliers et Garages des PTT (SNAG), ydelse af forskud på 15 mio. FRF fra Sofipost (postvæsenets holdingselskab) til Sécuripost i 1989 og Sécuriposts priser over for postvæsenet, udgør ikke støtte efter traktatens artikel 87, stk. 1.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfædiget i Bruxelles, den 20. juli 1999.

På Kommissionens vegne
Monika WULF-MATHIES
Medlem af Kommissionen